

УДК 343.9:316.33

DOI <https://doi.org/10.32849/2663-5313/2020.7.73>**Данило Скоромний,**

канд. юрид. наук,

докторант кафедри кримінального права та кримінології

Одеського державного університету внутрішніх справ

СИСТЕМА КООРДИНАТ НОВОЇ (ГЛОБАЛЬНОЇ) РЕАЛЬНОСТІ

Стаття присвячена дослідженню питань ускладнення конструкції сучасного суспільства з урахуванням технологічних рішень налагодження повсякденної комунікативної взаємодії, впливу глобальної дискурсивної інтеракції на буття окремого індивіда, зокрема на його автентичність в умовах життєвого світу, що набуває нового виміру – глобального.

Також у дослідженні описується логічний ланцюжок термінологічних переходів розуміння сучасного суспільства крізь призму інформаційного, мережевого та глобального вимірів актуалізації життєвого світу та його нормативних максим.

У статті викриваються конкретні закономірності переходу суспільства від архаїчної форми існування (традиційного соціуму) до сучасного – суспільства постмодерну, де відбувається ускладнення усіх без винятку життєвих процесів, їх перехід на метарівень і формування з позицій «висоти» нової лінії впливу у буттєвій системі координат. Більше того, розкривається визначальний вплив третьої шкали виміру, поруч з уже традиційними для нас широтою та довготою, на перегляд загальновідомих маршрутів самореалізації та самоствердження як для конкретного індивіда, так і для суспільства загалом.

У рамках статті використовується семіотичний підхід до визначення соціальних акторів і їх взаємодії в сучасному семіотичному просторі (полі), що в умовах сучасної картини світу набуває образу віртуальної реальності з претензією на глобальність. Впливаючи з такого бачення актуальної повсякденності, у межах дослідження визначаються можливі орієнтири для гармонійного спільного існування як окремого соціуму, так і людства загалом з позицій злагодженої комунікації та спільної відповідальності за власні дії та діяльність людства як єдиної метаспільноти.

Більше того, у дослідженні робиться акцент на виявленні у такій моделі універсальної метастигматичності людства реальної можливості відійти від традиційних насток софізму нашого буття та подолати замкнуте коло «внутрішньо-цивілізаційного» варварства. За основу такої взаємодії пропонується взяти модель монад різних рівнів і складності, самодостатність яких зумовлена їх властивостями як семіотичних одиниць, що функціонують у глобальному комунікативному (знаковому) полі.

Ключові слова: сучасне суспільство, інформаційне, мережеве, семіотичні особистості, автентичність, монади.

Постановка проблеми. Нині, коли практично добігає завершення перша чверть ХХІ століття, можна з впевненістю говорити не тільки про виникнення нового суспільства (суспільства постмодерну), а й про його конкретні досягнення, що має очевидні претензії на глобальність. Таке суспільство формується за мережевим принципом, в основу якого лягає «всесвітня павутина». Саме за рахунок таких технологій стала можливою настільки щільна міжкультурна та міжнаціональна взаємодія, якої не було раніше. Фактично має місце глобальне комунікативне поле, де стають ефемерними такі перешкоди як міждержавні кордони, часові пояси, мовні бар'єри тощо.

Все це та багато іншого дає змогу навести конкретні приклади формування глобального комунікативного суспільства, існування

якого не можливе без поваги (толерантності) до прав, свобод і легальних інтересів учасників комунікації, незалежно від того, хто вони та де знаходяться. Ключову роль у такій взаємодії відіграє вміння сприймати розумні аргументи співрозмовника й визнавати правоту раціонально обґрунтованих і вмотивованих тверджень.

Однак сучасне суспільство, крім перспектив об'єднання людства на ниві міжкультурної взаємодії та очевидних переваг технологічного розвитку, ще й продукує низку загроз і викликів. Вони пов'язані з втратою автентичності, аксіологічним занепадом, загощенням питань справедливості та рівності в рамках глобалізованого світу. Не варто забувати й про питання екології та ставлення людства до природи не як до простого об'єкта впливу, а як до суб'єкта, з інтересами якого

необхідно рахуватися для гармонійного співіснування.

Всі наведені вище та інші питання Л.В. Мантатова об'єднує у новий клас небезпек, пов'язаних із формуванням інформаційного суспільства. Як стверджує науковець, «техногенна цивілізація на інформаційній стадії свого розвитку кидає екзистенціальний «виклик» людству. Велику небезпеку для світу становить розпад соціокультурного коду цивілізації, відродження «внутрішньоцивілізаційного» варварства» [1, с. 3].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питанням сучасного суспільства та його окремих виявів займалися багато дослідників, серед яких можна назвати Е. Арато, Ж. Бордюра, Ю. Габермаса, М. Кастельса, Дж.Л. Коен, Дж. Модельські, Ф. Уебстера, Ч. Тейлора, Ф. Фукуяму та багатьох інших. Але залишається не до кінця розкритим питання деконструкції звичної системи координат суспільного буття, де фактично відбувається нашарування життєвого світу окремого індивіда з багатьма іншими вимірами (площинами), сформованими під впливом сучасних технологій (віртуальність), глобальної взаємодії та нескінченної кількості інших факторів нашого буття, що додаються по мірі існування відомого нам світу. Таким чином відбувається зміна звичної для нас онтологічної системи координат, де стає складно знайти правильний напрям на шляху до бажаного. Тому в рамках цієї статті спробую показати одну з можливих моделей функціонування системи координат нової (глобальної) реальності, що і є **метою дослідження**.

Виклад основного матеріалу. Перш ніж перейти до висвітлення актуальної онтологотопографічної картини буття, слід з'ясувати особливості сучасного суспільства. Власне, що являє собою сучасне суспільство? Його слід називати інформаційним або мережевим, чи, можливо, його справжня назва – глобальне суспільство? Давайте спробуємо розібратися в цьому разом.

Очевидно, що ключовим словом сучасності є «інформація». Як стверджує О.М. Балинська, згадане слово (від лат. *informatio* – повідомлення, роз'яснення, виклад, від лат. *informare* – надавати форму) можна інтерпретувати як у вузькому розумінні, так і в широкому. У широкому значенні це абстрактне поняття, що змінює своє наповнення залежно від сфери використання. Як філософська категорія, вона є одним із атрибутів матерії, який віддзеркалює її структуру (відображення реального світу). Натомість у вузькому значенні інформація – це відомості (повідомлення, дані) незалежно від

форми їх вияву. Говорячи про певний компромісний варіант визначення інформації, науковець доходить висновку, що це – відомості в будь-якій формі та вигляді на будь-яких носіях; відомості, сигнали про навколишній світ, про зовнішнє і внутрішнє середовище, що їх сприймають організми [2, с. 153–154].

Що ж у такому випадку настільки надзвичайного в інформації, щоб в умовах сучасності назвати на її честь суспільство загалом? Інформація завжди оточувала людину й ні для кого не є таємницею, що вся природа нашого існування пронизана різноманітною інформацією, починаючи з закодованих даних у нашому геномі (про колір волосся, очей, наш зріст, схильності тощо) і завершуючи спілкуванням із навколишніми, де ми безпосередньо чи за допомогою певного обладнання транслюємо власний посил назовні й очікуємо отримати відповідь натомість.

Звичайно, перше, що приходить на думку – це масштаби згаданої інформації. Сучасне суспільство настільки сповнене різноманітною інформацією, її так багато, а швидкість циркуляції останньої просто вражає. Такої без перебільшення колосальності відомостей про нас самих і навколишній світ нам вдалося досягнути за рахунок сучасних технологій збирання, зберігання та поширення відповідної інформації, зокрема й за допомогою глобальної мережі Інтернет, яку називають «глобальною павутиною».

М. Кастельс називає інтернет «тканиною нашого життя». «Якщо інформація, – наголошує мислитель, – це сьогоднішній еквівалент електрики в індустріальну епоху, то інтернет у наші часи можна порівняти із електричною мережею. Ба більше – як нові технології виробництва й передачі енергії зробили можливими фабрики й великі корпорації як організаційні засади індустріального суспільства, так і інтернет є технологічною засадою організаційної форми Інформаційної Епохи – мережі» [3, с. 1].

Узагальнене поняття «мережа», як стверджує Т.П. Савельєва, визначається як особливий тип зв'язків між позиціями індивідів, об'єктів або подій, які відбираються залежно від цілей побудови мережі [4, с. 89]. Мережа, в рамках сучасного суспільства, є формою його організації. Вона, зі слів Л.В. Рижак, пронизує всі сфери, кожний закуток суспільної взаємодії, усі види діяльності: економічну, соціальну, політичну та культурну, які віртуалізуються і структуруються навколо комп'ютерних мереж, у найближчій перспективі можуть набути форми не соціально-інституційних, а мережевих [5, с. 31].

Звідси, певно, і можна уловити логіку назви сучасного суспільства саме як

мережевого. Як зазначає М. Кастельс: «Мережі – дуже стара форма людської практики» [3, с. 1]. Тож можна з упевненістю говорити про нову якість взаємодії. З одного боку, має місце величезний масив інформації, яка безперешкодно курсує між її споживачами, з іншого – новітні технологічні рішення щодо способів її збирання, зберігання та поширення між окремими особами та їх об'єднаннями. Більше того, ці чинники взаємозумовлені.

Як зростання обсягів інформації актуалізує питання кращого способу (інструментарію) її обслуговування та споживання, так і досконаліші технології роботи з відповідними даними відкривають двері для надходження все більшої кількості відомостей про те, що нас цікавить. Таким чином, говорячи про сучасне суспільство, ми маємо на увазі нову якість суспільної взаємодії, яка виявляється як всередині певного соціуму, так і на ниві міжкультурних і міжнаціональних взаємин. Тож, як справедливо зазначив О.П. Дзьобань: «Мережеве суспільство – це не просто суспільство, де є інформація й людина, а суспільство, де соціальні і технологічні форми соціальної організації пронизують усі сфери життєдіяльності людини» [6, с. 192].

Основою такого суспільства є комунікація. Ані інформація, ані технологічні мережі не є самоціллю. Вони покликані задовольнити зростаючий попит на спілкування між індивідами та їх групами в усіх без винятку сферах суспільного життя. Нова якість інформаційно-мережевої взаємодії вивела комунікацію на наступний щабель – спілкування у віртуальній реальності чи реальній віртуальності, де, перебуваючи в одному місці, можна майже миттєво з'єднатися з людиною чи організацією, що знаходиться на протилежній точці земної кулі, або ж зробити увесь світ по сусідству.

Загалом варто говорити про створення глобального комунікативного поля або ж глобального суспільства, яке актуалізує питання політики, культури та економіки на новому – глобальному рівні. На думку американського вченого Дж. Модельські, саме від цих трьох механізмів залежить баланс розвитку глобального суспільства, адже політика є механізмом підтримання стабільності, справедливості та безпеки, економіка – механізмом виробництва благ і ринкового обміну, культура – механізмом відтворення стандартів, цінностей і знань [7].

Але що означає бути учасником глобальної спільноти для конкретного індивіда, які виклики та загрози це може створити для нього? Насамперед реальною загрозою для особи є втрата автентичності, яка пов'язана

з підвищеним атомізмом індивіда у суспільстві, втратою критичного мислення, смислу, нівелюванням моральних горизонтів. Будучи замкнутим у власному серці, спостерігається втрата свободи під впливом «м'якого» деспотизму, де усім керуватиме «безмежна опікунська влада», про що й говорить канадський філософ Ч. Тейлор у книзі «Етика автентичності».

Мислитель зазначає, що у ранніх суспільствах те, що ми зараз називаємо ідентичністю особи, здебільшого було зафіксовано соціальним статусом. Тобто, тло, яке надавало значення усьому, що особа визнавала за важливе, було радше визначено її місцем у суспільстві та пов'язаними із ним ролями чи діяльністю. Однак нині, враховуючи глобальний характер суспільної взаємодії, важко провести чітку лінію належності особи до того чи іншого соціуму. Стає очевидним, що формування ідентичності потребує відвертого діалогу як з іншими, так із самим собою. Тому Ч. Тейлор і розглядає автентичність як ідеєю свободи, що, на відміну від підкорення зовнішнім вимогам, містить індивідуальне відкриття проекту власного життя, який може слугувати основою для союзу з іншими [8, с. 6–15, 40–49].

Загалом таку ситуацію можна охарактеризувати як кардинальну зміну вектору суспільної ентропії індивіда, де життєвий світ особи відходить на другий план порівняно з глобальною комунікативною взаємодією. Виходячи з концепції суспільної еволюції, де суспільний розвиток виступає у формі руху від родового (архаїчного) суспільства до традиційного (або державно-організованого), а згодом до модерного, Ю. Габермас досліджує шлях уречевлення комунікації, визначаючи його як роз'єднання системи суспільної організації й життєсвіту – сфери культури, мови й мовлення у їх повсякденному функціонуванні.

Згаданий процес супроводжується різними масштабами узагальнення (поглиблюються розбіжності між формою і змістом): культури, де традиції, втрачаючи серцевину конкретного змісту, згортаються у формальні елементи – поняття, абстрактні цінності; суспільства, де зв'язок із конкретними життєвими формами координації діяльності перетворився на абстрактні принципи правопорядку й моралі; системи особистості, де когнітивні структури особи дедалі більше позбавляються змісту культурного знання, з яким вони спочатку були пов'язані у «конкретному мисленні» [9, с. 112–117].

Наведені тенденції розкручують маховик «діалектики раціоналізації». З одного боку, чим більшим є прогрес генералізації

мотивів і цінностей, тим більше комунікативна діяльність позбавляється конкретних і успадкованих нормативних взірців поведінки. Тому й функція соціальної інтеграції дедалі більше наповнюється змістом пошуку консенсусу за допомогою мовленнєвої комунікації, що на ґрунті раціоналізації дає змогу кристалізуватися загальним структурам, зорієнтованим на взаєморозуміння, й утвердитися в чистому вигляді, де норми і цінності обговорюються, а не надаються як традиції. З іншого боку, надмірна раціоналізація життєсвіту може призвести до хибності суспільного консенсусу, де в результаті крайності вивільнення від нормативних приписів починає домінувати орієнтація на становище інтересів та ціле-раціональність (стратегічну раціональність) [9, с. 114–117].

Фактично згадані цінності, принципи й інші нормативні максими суспільної взаємодії, а також інтереси конкретного індивіда нагадують систему координат, де є загальновідомі широта і довгота. Власне нормативні приписи можуть виконувати функцію умовної «довготи», констатуючи про горизонт можливостей у ціннісному, інструментальному та інших планах суспільної інтеракції. Натомість умовна «широта» системи суспільних координат може брати на себе функцію висвітлення на карті суспільного життя інтересів конкретного індивіда чи колективу, які відображають потреби особи у власній реалізації.

Як «широта», так і «довгота» потребують верифікації з реальним життєвим світом, де актуалізуються нормативні настанови суспільства з метою виключення хибності консенсусу (як це має місце у випадку врахування реального магнітного поля Землі – азимута при визначенні координат за допомогою компаса), конкретні ціле-раціональні інтереси особи підтверджуються у процесі «суспільної рекогносцировки» (з'ясування соціальної обстановки на місцевості). І як при поєднанні обох ліній впливу на карті (широти і довготи) можна досягнути оптимального результату, знайти потрібну точку на карті, так само й у суспільному житті – оптимальний результат матиме місце, якщо враховувати як актуальні нормативні настанови суспільства, так і власні інтереси індивіда та (або) колективу, виходячи з конкретних життєвих обставин.

У рамках сучасного суспільства до вже відомих широти і довготи фактично додається третій вимір суспільних координат (глобальний) – висота. Цей рівень буття формується за рахунок поєднання площин суспільної нормативності та особистісних інтересів індивіда, утворюючи при цьому нову

якість взаємодії. Глобальний «параметр» на карті суспільної інтеракції є ускладненням системи на ґрунті всеосяжної та всепроникаючої комунікації, де конкретний індивід чи колектив, перебуваючи у межах певного соціуму, одночасно може позиціонувати себе як учасника глобального комунікативного поля і глобального суспільства.

Із позиції «висоти» добре видно цивілізаційну перспективу – гармонійне співіснування для досягнення сталості розвитку, а також збереження людства та природи як таких. Однак ця шкала суспільного виміру потребує нових звершень. Зокрема, поява у житті конкретного індивіда чи колективу глобального виміру комунікативної інтеракції продукує необхідність вироблення відповідних нормативних орієнтацій, де був би знайдений актуальний консенсус суспільної взаємодії та узгоджені моральні, етичні, правові та інші основи гармонійного співіснування. Загалом таку діяльність можна назвати створенням глобального культурного поля.

Тут, як стверджує Ю.О. Мелков, слід вести мову не просто про єдність чи множинність форми існування культури, а про її «фрактальність», тобто можливість відтворення власної структури культури при зміні її масштабу. Прикладом чи ж моделлю такої фрактальності культури може слугувати вчення про монади (монадологію) Г. Лейбніца, де під монадами розуміється сад, повний рослин, чи ставок, повний риб, але кожний листок у цьому саду чи кожна крапля води у такому ставку є таким самим садом чи ставком. Таким чином, саме в силу усвідомлення фрактальності культури (як «єдності багатоманітності») можна побачити перспективу нелінійного розвитку як локальних культур, так і глобального культурного поля у їх взаємозумовленні, а не запереченні [10, с. 95–98].

Ю.М. Лотман, досліджуючи культуру з точки зору семіотики (науки про знаки та їх властивості), також використовує термінологію монад у своїх працях. Зокрема, науковець розуміє під ними певну інваріантну модель структурної одиниці семіотичного (знакового) поля, яка, будучи самодостатньою, відмежована від решти семіотичного простору. Таким чином, монадами є як культура загалом, так і кожен вкладений у неї досить складний текст, включаючи й окрему особистість (людину), яка розглядається як текст [11, с. 640–641].

У чому ж виявляється самодостатність такої одиниці? По-перше, не будь-який елемент семіотичного поля є монадою. Вона, хоч і заглиблена у семіосферу (семіотичний простір), проте не розчиняється у ньому та зберігає власну цілісність.

По-друге, монади здатні як сприймати, так і самостійно генерувати нетривіальний текст (знакові повідомлення, які не побудовані по автоматично діючих алгоритмах). Більше того, вони володіють властивістю зберігати інформацію, яка, піддаючись відбору і складному кодуванню, дозволяє в подальшому використати її для генерування власних повідомлень. Тому можна говорити про певний механізм пам'яті у монад. Однак не слід уявляти собі таку пам'ять на зразок складу, де зберігаються повідомлення у незмінному стані. Вона радше є інструментом регенерації такої інформації, що, занурюючись у сучасний контекст, неминуче набуває нових значень (актуалізується у процесі «гри» між мовами минулого і сьогодення).

По-третє, монадам властивий складний поліглотизм їх внутрішньої структури. Зокрема, одна і та ж монада, зберігаючи власну цілісність, може входити у конвергентні відносини з іншими монадами, перетворюючись в органічну єдність вищого рівня (бути не тотожною самій собі). Утворюючи єдиний семіотичний механізм, вони зі взаємної нейтральності переходять у стан взаємозумовленості, структурної антонімії та починають культивувати власну специфіку і контрастність. У результаті один і той же елемент, пронизуючи різні стани системи, ніби зв'язує їх між собою. Таким чином, варто говорити як про відносну інваріантність монад, так і про їхню варіативність.

По-четверте, у природі монади закладена здатність до самоопису (саморефлексії) і перекладу самої себе на метарівень. Це пов'язано з тим, що розуміння монади як тексту (знакового повідомлення) дозволяє їй споживати саму себе і змінюватися. Однак така діяльність не можлива без виходу на вищий рівень узагальнення, без осмислення себе як цілого (моделювання себе як окремого об'єкта).

Отже, наявність усіх перелічених властивостей дозволяє визначати семіотичну монаду як інтелектуальну одиницю – носія розуму. Їй притаманна не тільки індивідуальна свідомість, а й індивідуальна поведінка, можливість робити вибір. Зберігаючи певну обережність, Ю.М. Лотман провів паралель між семіотичними монадами і поняттям особистості, акцентуючи увагу на певній автономності їх поведінки.

Це означає, що монада, будучи частиною цілого, підпорядковується суворим законам детермінації такого цілого. Разом із тим, як ціле (як «особистість») вона має можливість вибору і володіє певною автономією від цілого, від свого семіотичного контексту. Враховуючи, що семіосфера наскрізь про-

низана різноманітними «семіотичними особистостями», вона постає як організована ієрархічна структура (універсум). Але і як частина, і як ціле вона спілкується зі своїм цілим (частинами) за допомогою механізмів перекладу, як учасник діалогу, де кожний мислячий елемент знаходиться всередині мислячого світу [11, с. 616–618, 640–646].

Таким чином, у певному розумінні можна стверджувати про виникнення на ґрунті глобального культурного поля такого утворення, як глобальний колективний інтелект. Він формується з усієї сукупності учасників комунікативного поля, які володіють самостійністю у плані генерації та прийняття буттєвих рішень (виявляють власну волю у точках біфуркації). Така модель колективного інтелекту не заперечує існування інтелекту учасників, які входять до її складу, а навпаки – вона тільки і може існувати як результат поєднання різноманітних індивідуальних форм інтелекту (єдність багатоманітності).

Така ж ситуація має місце у плані ідентичності. Існування глобального культурного поля зовсім не означає деконструкції власної ідентичності особи. Більше того, вирішення цього питання можливе з позиції становлення та розвитку власної автентичності як основи для подальшої взаємодії на різних рівнях буття. Власне ідентичність окремого індивіда не перетворюється у транснаціональну (глобальну), вона, структурно ускладнюючись, набуває нового виміру – глобального, не втрачаючи при цьому вже існуючі.

Можна припустити, що згадані рівні ідентичності можуть формуватися у різний період. Зокрема, первинним для конкретної особи може бути як рівень, пов'язаний із її життєсвітом, так і глобальний – як учасника глобального комунікативного поля. Також можлива ситуація паралельного формування ідентичності особою як на рівні життєвого світу, так і на глобальному. Або ж можна не мати жодної ідентичності й навіть не прагнути її набути. Отже, має місце ускладнення конструкції, автентичність стає багатовимірною, а паралелі ідентичності можуть не тільки перетинатися, а й створювати контраверсійні (конкурентні) світогляди, які потребують знаходження нового балансу – балансу з позиції не лише власного життєвого світу, а й як учасника глобальної суспільної взаємодії.

Висновки

З огляду на викладене, можна зробити такі висновки. Описана ситуація потребує зваженого підходу, що дозволив би віднайти точку рівноваги всередині системи координат нової (глобальної) реальності (нехай

навіть частково віртуальної), життєвого світу окремої особи та її власних інтересів. Також загроза втрати автентичності може бути реальною і на рівні суспільства як такого (як самодостатньої одиниці – монади). Зокрема, використовуючи риторику Ч. Тейлора, її можна описати як небезпеку «м'якого» культурного деспотизму, щоправда тепер уже на глобальному рівні, де всім керуватиме «безмежна опікунська влада» від імені людства. Можливість протистояти такому ходу подій виникає винятково у суспільств із власною автентичністю, культурою, інтересами, смислом і бажанням будувати власне майбутнє в рамках глобального комунікативного поля, не забуваючи про відповідальність за власні дії та спільне майбутнє як людського виду.

У цьому контексті актуалізується питання свободи формування власної ідентичності, усвідомлення відповідальності за власне майбутнє та майбутнє людства як такого (відповідальність на глобальному рівні), що може слугувати перспективами подальших розвідок.

Список використаних джерел:

1. Мантатова Л.В. Ценностные основания современного цивилизационного развития : реф. дис. д-ра филос. наук: 09.00.11; Бурят. гос. ун-т. Улан-Удэ, 2004. 44 с.

2. Балинська О.М. Семіотика права : монографія. Львів : ЛьвДУВС, 2013. 416 с.

3. Кастельс М. Інтернет-галактика. Міркування щодо інтернету, бізнесу і суспільства / пер. з англ. Київ : «Ваклер», 2007. 304 с.

4. Савельєва Т.П. Сучасне мережеве суспільство: проблеми визначення. *Сучасне суспільство*. 2012. № 1. С. 87–92.

5. Рижак Л. Мережеве суспільство: виклики соціальній консолідації. *Вісник Львівського університету*. Серія: Філософські науки. 2016. Вип. 18. С. 28–36.

6. Данильян О.Г., Дзьобань О.П., Жданенко С.Б. та інші. Сучасне суспільство: філософсько-правове дослідження актуальних проблем : монографія / за ред. О.Г. Данильяна. Харків : Право, 2016. 488 с.

7. Войтович Р.В. Глобальне суспільство як нова форма соціальної організації в сучасних умовах. *Державне управління: теорія та практика*, 2005. URL: <http://academy.gov.ua/ej/ej2/txts/phil05vrvosu.pdf>.

8. Тейлор Ч. Етика автентичності / Пер. з англ. Вид. 2-ге. Київ : Дух і Літера, 2013. 128 с.

9. Єрмоленко А.М. Комунікативна практична філософія. Київ : Лібра, 1999. 488 с.

10. Мелков Ю. Єдність, множинність і фрактальність культури у сучасному світі. *Гуманітарне бачення*. 2016. Вип. 2. № 2. С. 93–98.

11. Лотман Ю.М. Семіосфера. Санкт-Петербург : «Искусство-СПБ», 2000. 704 с. URL: http://yanko.lib.ru/books/cultur/lotman_semiosphera.htm.

Danylo Skoromnyi. Coordinate system of the new (global) reality

The article is devoted to the study of modern society's construction complexity, taking into account technological solutions for everyday communicative interaction, the impact of global discursive interaction on the existence of the individual, in particular on its authenticity in the living world, which acquires a new global dimension. The study also describes the logical chain of terminological transitions of understanding modern society through the prism of information, network and global dimensions of the living world actualization and its normative maxims.

The article reveals specific patterns of society's transformation from an archaic form of existence (traditional society) to a contemporary – postmodern society, where all without exception life processes are complicated, their conversion to the metalevel position and the formation of a new line of influence in the existential coordinate system – the “height”.

Moreover, reveals the defining influence of the third scale of measurement, along with the already traditional for us latitude and longitude, on the revise of self-realization and self-affirmation well-known routes for a particular individual and for society in general.

The article uses a semiotic approach to the definition of social actors and their interaction in the current semiotic space (field), that in today's world picture, acquires the image of virtual reality with pretensions to global. Following this vision of current everyday life, the study determined possible guidelines for the harmonious co-existence of both society and humanity as a whole, from the standpoint of harmonious communication and shared responsibility for their own actions and activities of mankind as a single meta-community.

Moreover, the study emphasizes the discovery of a real opportunity to move away from the traditional traps of our existences sophism and overcome the vicious circle of “intra-civilizational” barbarism relying on such a model of universal humanity meta-institution. As a basis for such interaction, we propose to take a model of monads of different levels and complexity, the self-sufficiency of which is due to their properties as semiotic units that function in the global communicative (sign) field.

Key words: modern society, information, network, semiotic personalities, authenticity, monads.